

Lezingen: Prediker 2: 1-11 en Lucas 12: 13-21

Toespraak door Pim Rijnders

Ik zou eigenlijk in de politiek moeten gaan, maar ik ben geen politiek dier, dus zal het er niet zolang uithouden met altijd maar compromissen sluiten, met elkaar blijven praten en m.i. uiteindelijk tot halve of helemaal geen oplossingen komen. (bijv. over het ontbreken van speelplaatsen op IJburg)

Met het doorlezen van de lezingen van vandaag lukt het me gewoon niet, me rustig te houden over de idee, dat we alles maar over ons heen moeten laten komen en de omstandigheden moet aanvaarden, zoals het je wordt aangeboden. Ik weiger te accepteren, dat mijn vrijheid wordt bepaald door de ander, mijn gedrag wordt bepaald door het instituut, mijn leefomgeving wordt afgemeten aan structuren van gisteren....

Ik vind het bijvoorbeeld hoogst kwalijk, dat bij ons op IJburg mensen zijn komen wonen die vanuit andere buurten om hun oriëntatie of afkomst zijn weggepest. De ruiten werden ingegooid met briefjes eraan gemaakt waarop onmogelijke teksten zijn geschreven van 'jullie horen hier niet'

Submission....als noodkreet! (Zou de politiek een oplossing zijn?)

Mijn opstandigheid werd gevoed met het herhaald lezen van de lezingen van vanmorgen.

Als ik dan Lucas vanmorgen neem, die Jezus allerlei *quotes* in de mond legt – en niet alleen die 8 verzen van vanmorgen – maar het hele lange hoofdstuk van 59 verzen lang, dan vraag ik mij in alle gemoede af: is het de bedoeling dat wij onze mentaliteit omvormen tot gelatenheid, tot pacifisme, tot alleen maar aanvaarden van, want 'o ijdelheid der ijdelheden, alles is toch ijdelheid' ?

De lezingen uit het boek Prediker komen in onze driejarige cyclus niet zoveel voor, misschien wel daarom, om je niet boos te maken over alleen maar de betrekkelijkheid van het leven en alles te aanvaarden...'het is al ijdel en grijpen naar wind'.

Want als wij zo leven, dan krijg ik het gevoel dat de uitdagingen voor ons de deur uit zijn en aanvaarden we de *drive* niet meer onze intens van binnen gevoelde verantwoordelijkheid te aanvaarden.

Dan zal, om maar eens een voorbeeld te nemen, de tropenarts zich in hartje Afrika niet meer voordoen en inspannen, en zal de architect zijn droomhuis niet meer kunnen tekenen en de geëngageerde minister niet meer in huilen uitbarsten als haar voorstel in de kamer de bodem wordt ingestampt.

Als wij zo leven zal er geen mysticus ooit hebben bestaan die over de aarde en het leven ging nadenken, geen Franciscus van Assisi zijn geweest, die ging worstelen met zijn bestaan en aan zijn leven eigen sobere inhoud gaf en ons prachtige teksten naliet die wij ook weer vandaag hebben herhaald.

Ik denk dat Lucas ons met die paar verzen juist op het goede been wilde zetten door Jezus niet in de mond te leggen dat wij alleen maar godsdienstig moeten zijn 'om het eeuwige leven' te kunnen beërven (*eeuwig leven* van ver weg en misschien wel in het hiernamaals....), maar juist die *quotes* gebruikte, juist die parabel gebruikte om de lezer, u en ik dus, erop te attenderen, dat hij ons het voorbeeld wilde geven dat wat je ook doet in je leven, het met verantwoordelijkheid wordt gedaan. (dus toch politiek?)

Als ik met zulke ogen de lezingen, met name van vanmorgen lees dan wil Jezus zich niet als een god opstellen die zich afzonderde, maar als een '*ben-adam*, zoon van mensen'

die als revolutionair, de goddelijke waarheid van ieder mens tot openbaring wil brengen door het vóór te leven en – om met de evangelisten te spreken – misschien wel vóór te denken.

Zo ervaar ik het optreden van Jezus als een Christus, die het goddelijke in ieder van ons zoekt te onderrichten en te stimuleren. Wie wij ook zijn.

De dichter en zanger van het boek Genesis heeft dat zo mooi verwoord: *‘geschapen naar zijn beeld en gelijkenis.....en hij zag dat het goed was!!’* Woorden die niet om acceptatie van het bestaande vraagt, maar ieder mens de mogelijkheid biedt zijn ding te doen. De mens heeft veel in zijn mars!?

Kijk naar de raven, staat er in vers 24, *zij zaaien niet en oogsten niet, ze hebben geen voorraadkamer en geen schuur, het is God die ze voedt.* (aan me hoela, zou Wim Sonneveld hebben geroepen, als dit de metafoor voor onszelf zou zijn: stilzitten? Absoluut niet!)

Nee er zit geen kloof tussen de ‘Christus van de Schriften’ en ons mensen, die ons alles doet aanvaarden zoals het ons voordoet. Geen kloof, die moest voorkomen dat de bevrijdende kracht en waarheid niet bij de mens gezocht mocht worden maar bij die ‘God die in de hemel woont en alles ziet en hoort’.

De filosoof Jung zegt het zo aardig: het gaat om de ‘diepte van de ziel dat transformeert in een heelijkheid van het menselijk ideaal’ .

Voor mij wil Lukas ons vanmorgen met zijn Jezus-ervaring confronteren, om ons te trickeren één te worden met het ‘vuur van de liefde’ en als een onbaatzuchtige vernieuwer in je *lifetime* van de menselijke geschiedenis te worden.

In die zin zijn Albert Schweizer en Franciscus van Assisi willekeurige ? voorbeelden geweest, die ieder in hun eigen *setting* en cultuur, ijveraars waren, die zelfs in het voorbij zien van hunzelf verantwoordelijkheid niet uit de weg gingen en hun eigen ding deden.

Zij waren rijk in de uitvoering van hun taak, zij hadden de *drive* hun droom min of meer te verwezenlijken, zij hadden hun eigen zwengel gegeven aan de opvoeding die zij van hun ouders en door hun scholing hadden meegekregen.

De kerk van Christus heeft met eigen symbolen en rituelen geprobeerd dat ‘verantwoordelijkheid’ geloof herkenbaar voor mensen te maken. In de loop der eeuwen zijn deze symbolen, rituelen echter zo verankerd in het kerkelijk leven dat zij soms/ veelal ‘geloof op zich’ zijn geworden, in plaats van uitdrukking te zijn van....

(Het is jammer dat de symboliek waarmee en aan Francesco’s zusje Evita het doopsel in Afrika is verricht, bij ons westerlingen niet bekend is, geen gewoonte is, maar jammer genoeg ook niet over te dragen is.)

Voor mij staat geloof voor een stukje realiteit, werkelijkheidszin, zoals misschien wel de Prediker ons vanmorgen voorspiegelt in een leven met moed , door vuurkracht en liefde – zeg maar – geïnspireerd.

Dat wens ik niet alleen de kleine dopeling Francesco, zijn ouders en zusje, maar ook ons allemaal toe. Vanuit die gedachte kunnen we gemeenschap zijn en gemeenschap uitdragen. Elkaar recht in de ogen te durven kijken en daarmee dan bedoelen: we gaan ervoor!! (al is het in de politiek!)

5 augustus 2007